

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/185/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2211220147
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2211220147.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Fedora Benku a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Renáty Gavalcovej v právnej veci navrhovateľa: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, proti odporcovi: I. W., nar. X.X.XXXX, bytom P. W. XXX/XX, R. P., o zaplatenie sumy 1.286,21 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 29. júna 2012, č. k. 11C/49/2012 - 35, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania potvrdzuje.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa zastavil konanie v časti sankčných úrokov vo výške 6,09 eur, zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 507,45 eur s 0,024%-ným denným úrokom z omeškania od 14.3.2010 do zaplatenia a náhradu trov konania 30 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, keď vo zvyšku návrh zamietol.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 4 ods. 1, 2, 3 zákona č. 258/2001, čl. 3 ods. 1, 2, 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe Úverovej zmluvy zo dňa 6.8.2002 č. 5207030103 poskytol postupca odporcovi revolvingový úver, variant D, s úverovým limitom 30.000 Sk, výškou mesačnej splátky 1.200 Sk. Predmetom tohto konania je suma 1.280,12 eur, ktorá predstavuje nesplatenú istinu vo výške 507,45 eur, zmluvný úrok vo výške 684,38 eur, úrok z omeškania zo sumy 507,45 eur vo výške 0,024% denne od 14.3.2010 do zaplatenia, zmluvnú pokutu 31,07 eur, sankčný úrok 6,09 eur, poplatok za výber z bankomatu 22,90 eur, mesačný poplatok za vedenie účtu vo výške 34,31 eur. Úverová zmluva je na predtlačenom formulári bežne používanom na tento účel. Obsahuje len krížikom označenú voľbu revolvingového úveru, v ostatnom odkazuje na úverové podmienky, tie už odporca nepodpísal. Z prehľadu o čerpaní a splácaní úveru predloženého navrhovateľom vyplýva, že odporca úver čerpal, skutočne tiež úver splácal. Kým vyčerpal sumu 4.933,549 eur, uhradil 4.426,0973 eur. Rozdiel je v prospech navrhovateľa vo výške 507,4496 eur. Z predložených listín súd ustálil, že niet pochyb o tom, že účastníci konania dňa 6.8.2002 uzavreli Zmluvu č. 5207030103. Navrhovateľ sa odvoláva a v zmluve poukazuje na obsah úverových zmluvných podmienok, tieto majú tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy, odporcom podpísané síce sú, ale nie je vôbec známe, či odporca bol s ich obsahom aj oboznámený. Ide o text za použitia miniatúrneho písma umiestnený v dolnej časti zmluvy v medzere medzi podpismi jej účastníkov. Takýto postup navrhovateľa súd kvalifikoval ako nekalú prax. V konečnom dôsledku z uvedeného nevyplýva nič iné než to, že účastníci úverovou

zmluvou dohodli uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere s limitom 30.000 Sk. Púhy odkaz navrhovateľa na úverové zmluvné podmienky ako jednostranný úkon nie je zmluvou, ako taký neobsahuje dohodu strán ani o výške úroku z úveru ani o výške úroku z omeškania a už vôbec nie dojednanie o zmluvnej pokute. Samotná revolvingová zmluva je dovedená at absurdum, kedy obsahuje len označenie strán a poskytovanej služby (z 4 variant vyznačený krížikom) náležitosti zmluvy stanovuje zákon o spotrebiteľských úveroch. Ale keď všeobecné podmienky sú súčasťou zmluvy, náležitosti v zákone uvedené, najmä v ust. § 4 ods. 2 musia byť uvedené priamo v zmluve, nie vo všeobecných podmienkach, na ktoré zmluva odkazuje. K tomuto záveru vedie aplikácia princípu dôvery spotrebiteľa v poctivom konaní veriteľa a nutná ochrana spotrebiteľa ako slabšej strany zmluvného vzťahu. Súčasťou zmluvy, ktorá sa spotrebiteľovi predkladá na podpis musí byť aj písomné dojednanie o zmluvnej pokute a možnosti meniť zmluvné podmienky. Navrhovateľ ustanovenie Zákona o spotrebiteľskom úvere zjavne nerešpektoval, aplikoval vlastnú verziu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čím v konečnom dôsledku spôsobil, že túto zmluvu treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Keďže odporca čerpal spolu sumu 4.933,5469 eur, z ktorej sumy odporca zaplatil 4.426,0973 eur z titulu nesplateného úveru (bez úrokov, poplatkov a zmluvnej pokuty, ktorá s poukazom na ust. § 544 ods. 2, § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka nebola dohodnutá), je navrhovateľovi povinný zvyšok úveru vrátiť spolu s úrokom z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a to vo výške 507,45 eur. Čo do náhrady trov konania navrhovateľovi súd priznal v zmysle ust. § 142 ods. 3 O. s. p. sumu vo výške súdneho poplatku a to 6% zo sumy 507,45 eur, čo je 30 eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie a to voči výroku týkajúceho sa zamietnutej časti návrhu z dôvodu, že súd prvého stupňa v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že nesúhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že náležitosti v zákone uvedené, najmä v ust. § 4 ods. 2 musia byť uvedené priamo v zmluve, nie vo všeobecných úverových podmienkach a preto zmluvu považoval za bezúročnú a bez poplatkov. Je toho názoru, že zmluva, ktorú navrhovateľ a odporca uzatvorili, bola zmluva o poskytnutí revolvingového úveru. Napadnutá zmluva a poskytnutí revolvingového úveru bola uzatvorená dňa 6.8.2002. V tom čase bol platný zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý zakotvoval v § 4 ods. 2, na ktorom postavil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého revolvingového úveru prvostupňový súd. Úverová zmluva na svojej lícnej strane upravovala v súlade s vyššie uvedeným ustanovením zákona č. 258/2001 Z. z. všetky náležitosti, t.j. neboli upravené len vo všeobecných úverových podmienkach, ako to tvrdí a sankcionuje prvostupňový súd. Pokiaľ ide o výšku splátok, navrhovateľ poukazuje na bod 27, variant D predmetnej úverovej zmluvy, kde je stanovená na sumu 1.200 Sk. Pri počte splátok vzhľadom na typ úveru, nie je možné ich vopred dohodnúť a takisto nie je možné presne zdefinovať dátum prvej a poslednej splátky. Termín splatnosti bol dohodnutý priamo v zmluve na lícnej strane pod bodom 32 a to vždy k 20. dňu v mesiaci. Súdom označený § 4 ods. 2 nevyžadoval striktné dohodnutie úrokov priamo v úverovej zmluve pod hrozbou sankcie, napriek tomu boli účastníkmi konania dohodnuté a odporca bol o nich informovaný prostredníctvom metodickéj príručky, s ktorou bol oboznámený a prevzal ju ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy pri podpise zmluvy. Pokiaľ ide o výšku úrokov z omeškania, tieto upravuje Vládne nariadenie č. 87/1995 Z. z. Sankcie pre prípad porušenia povinností vyplývajúcich z uzatvorenej zmluvy boli dojednané v hlave 9 § 2 Úverových podmienok. Pokiaľ ide o výšku RPMN, túto nie je možné pri revolvingovom úvere určiť, pretože sa úver čerpá a dopĺňa a tak sa menia aj údaje relevantné pre výpočet RPMN, čo potvrdil aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozsudku z 27. januára 2011 sp. zn. 6Co/95/2010. Ďalej v odvolaní uviedol, že k dojednaniám, ktoré sú uvedené v úverových zmluvných podmienkach navrhovateľa možno uviesť, že sú platnými a rovnocennými dojednaniami s ostatnými zmluvnými dojednaniami a ako také majú tieto ustanovenia rovnakú právnu moc a váhu ako majú dojednania uvedené na lícnej strane úverovej zmluvy. Celistvosť listiny je zachovaná aj vtedy, ak jednota viacerých listín je spoznatelná z obsahu právneho úkonu a ak spolunáležitosť jednotlivých listín je nesporná. Pevné spojenie listín, napr. zošitím alebo zviazaním nie je v takom prípade potrebné. Navrhovateľ ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 27. marca 2008 sp. zn. 26Cdo 2317/2006 Z. z. Ďalej uviedol, že odporca podpísal príslušnú úverovú zmluvu a uzatváral predmetný úverový vzťah s navrhovateľom v rozhodnom období ako osoba plne spôsobilá na právne úkony, zmluvu podpisoval dobrovoľne, nikto ho k tomu nenútil, to znamená plne si uvedomoval jeho záväzky voči navrhovateľovi v zmysle úverovej zmluvy, čo dokazuje aj skutočnosť, že odporca čerpal úver a čerpaný úver aj splácal. K vyjadreniu prvostupňového súdu o nečitateľnosti úverových zmluvných podmienok navrhovateľ uviedol, že takéto vyjadrenie nemožno hodnotiť ako dôkaz objektívne a adekvátne preukazujúci nekalú prax voči

odporcovi, pretože vychádzajúc z právneho stavu existujúceho v čase uzatvorenia dotknutej úverovej zmluvy žiadny všeobecne záväzný právny predpis neurčoval formu zmluvy, na základe ktorej záväzkový vzťah vzniká, t.j. nestanovoval veľkosť písma, akou má byť zmluva alebo úverové zmluvné podmienky napísané. Na základe vyššie uvedeného je presvedčený, že dojednania o zmluvnom úroku, zmluvnej pokute, ale aj ostatných poplatkoch sú platné, zrozumiteľné, odporca mal neobmedzené množstvo času sa s nimi riadne oboznámiť a v ich zmysle ja aj nárok navrhovateľa uplatňovaný návrhom na vydanie platobného rozkazu zo dňa 9.12.2011 opodstatnený. Na základe uvedeného navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že návrhu navrhovateľa zo dňa 9.12.2011 vyhovie a teda že vyhovie nároku navrhovateľa v časti zmluvného úroku vo výške 684,38 eur, poplatku za výber z bankomatu vo výške 22,90 eur, mesačného poplatku za vedenie účtu vo výške 34,31 eur a zaviazá odporcu aj k úhrade trov odvolacieho konania.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadrila.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a postupom podľa § 214 ods. 1 O.s.p., po uskutočnení odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože rozhodnutie súdu prvého stupňa je v napadnutej zamietajúcej časti vecne správne.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 11C/49/2012 je návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha od odporkyne zaplata sumy 507,45 eur, zmluvného úroku vo výške 684,38 eur, poplatku za výber z bankomatu vo výške 22,90 eur, zmluvnej pokuty vo výške 31,07 eur, sankčného úroku vo výške 6,09 eur, mesačného poplatku za vedenie účtu vo výške 34,31 eur, úroku z omeškania vo výške 0,024% denne zo sumy 507,45 eur od 14.3.2010 do zaplata a náhrady trov konania.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti rozsudku a v časti o náhrade trov konania.

Rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým uložil odporkyňi povinnosť navrhovateľovi zaplatiť sumu 507,45 eur s 0,024%-ným denným úrokom z omeškania od 14.3.2010 do zaplata napadnutý nebol a preto zostalo rozhodnutie súdu prvého stupňa v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Spotrebiteľskú zmluvu do Občianskeho zákonníka zaviedla jeho novela zákonom č. 150/2004 Z.z. Bola tak implementovaná smernica č. 93/13/EHS o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Do tej doby obdobný typ zmluvy čiastočne upravoval zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov ako tzv. typovú zmluvu. Spotrebiteľské zmluvy sú zmluvami, ktoré o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľov) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie, často pripravený na predtlačeních tlačivách. Spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, resp. jeho odmietnutie. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy, i keď je v Občianskom zákonníku pomenovaná, možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (neprijateľné podmienky) na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany. Podmienkou pre posudzovanie zmlúv ako spotrebiteľských je skutočnosť, že zmluvnými stranami sú dodávateľ, t.j. osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej

zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a spotrebiteľ, t.j. osoba (aj podnikateľský subjekt), ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorý je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromno-právnych vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Spotrebiteľské zmluvy v užšom ponímaní predstavujú osobitný druh zmlúv, pri ktorých spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvňovať ich obsah, bez ohľadu na to, podľa akého právneho predpisu sa zmluva uzavrela (či ide o zmluvu občianskoprávneho alebo obchodno-právneho charakteru), a na ktoré treba aplikovať predovšetkým všeobecnú úpravu o neprijateľných podmienkach (§ 52 a nasl. OZ), ako aj príslušnú osobitnú úpravu podľa toho, o aký typ zmluvy ide.

Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, t.j. ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Zmluvné podmienky dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve sa môžu odchýliť od podmienok upravených v Občianskom zákonníku len v prospech spotrebiteľa. Akákoľvek dohoda v spotrebiteľskej zmluve, ktorá zhoršuje postavenie spotrebiteľa alebo ktorou sa spotrebiteľ vzdáva vopred svojich práv priznaných Občianskym zákonníkom (napríklad záruky), nie je možná. Spotrebiteľské zmluvy by mali byť vyvážené, nie je možné akceptovať, aby spotrebiteľ mal menej práv ako dodávateľ. Takýmto ustanovením, ktoré môžeme posudzovať ako nevyvážené, je napríklad stanovenie záväznosti zmluvy pre spotrebiteľa, nie však pre dodávateľa, alebo právo dodávateľa odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu, pokiaľ rovnaké právo nemá aj spotrebiteľ, či v neposlednom rade aj právo dodávateľa jednostranne zmeniť zmluvné podmienky. Pokiaľ by došlo k pochybnostiam o obsahu spotrebiteľských zmlúv a možnému rôznemu výkladu, vždy platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. So všetkými skutočnosťami uvádzanými odvolateľom sa náležitým a presvedčivým spôsobom vyporiadal už prvostupňový súd, ktorého rozhodnutie spĺňa všetky požiadavky kladené na zákonné rozhodnutie podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Inak povedané, prvostupňový súd sa dôsledne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli v prejednávanej veci rozhodujúce vrátane tých, na ktoré poukázal odvolateľ.

Odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že predmetná zmluva uzatvorená medzi účastníkmi pred nadobudnutím účinnosti zmeny Občianskeho zákonníka č. 150/2004 Z. z. s účinnosťou od 1.4.2004 sa nelíši od spotrebiteľa uzatvárajúcej zmluvy v režime spotrebiteľských zmlúv podľa Občianskeho zákonníka, teda sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu vzhľadom na jej predmet a povahu a je v danej občianskoprávnej veci potrebné aplikovať Občiansky zákonník, keďže zmluvné podmienky dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve sa môžu odchýliť od podmienok upravených v Občianskom zákonníku len v prospech spotrebiteľa. S poukazom na aplikáciu ustanovenia § 879f ods.3, 4 Občianskeho zákonníka v danej spotrebiteľskej zmluve, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sa stali úverové podmienky.

Súd prvého stupňa vyvodil správny právny záver, keď konštatoval, že revolvingový úver poskytnutý odporkyni právnym predchodcom žalobcu dňa 6.8.2002 je podriadený režimu spotrebiteľského úveru v zmysle zák. č. 258/2001 Z.z. a keďže odporkyňa ako spotrebiteľ nemala možnosť ovplyvniť obsah zmluvy podstatným spôsobom, ide o spotrebiteľskú zmluvu (§ 23a zák. č. 634/1992 Zb.). Obligatórnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy podľa § 4 ods. 2 písm. g/ zák. č. 258/2001 Z.z. v znení platnom do 30.06.2006 bol údaj v zmluve o ročnej percentuálnej miere nákladov. Tento údaj v zmluve absentuje, preto v zmysle § 3 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z. v prípadoch, kde nie je možné určiť RPMN musí byť

spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy informovaný o úverovom limite, o nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, o spôsobe výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, o podmienkach, za ktorých môže byť zmluva zmenená, a o spôsobe a termíne skončenia zmluvného vzťahu. Počas trvania zmluvy musí byť spotrebiteľ bezodkladne informovaný o zmene ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa jednalo o úverovú zmluvu uzavretú v rozpore s dobrými mravmi a na základe nekalých obchodných praktík, tak ako to aj konštatoval súd prvého stupňa. Postup navrhovateľa v prejednávanej veci pri uzatváraní zmluvy dňa 6.8.2002 bol jednoznačne nekalou praktikou a ako taký je hrubo v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdenie navrhovateľa, že odporkyňa svojím podpisom potvrdila, že bola oboznámená s úverovými podmienkami spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s., že sú jej všetky ustanovenia zrozumiteľné, považuje ich za dostatočne určité a prejavuje súhlas byť viazaná týmito podmienkami, je taktiež nekalou obchodnou praktikou, pretože treba brať do úvahy postavenie spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských právnych vzťahoch. Tu odvolací súd poukazuje na výstižné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. 01. 2013 sp. zn. 6M-Cdo/9/2012, podľa ktorého: „...Kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, realite praktického života odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu...“.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal, že odporkyňa informoval pred uzavretím zmluvy v zmysle vyššie citovaného ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a odkaz navrhovateľa prezentovaný v odvolaní na úverové podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. nemá právnu relevanciu a nemožno z neho vyvodit' záver o skutočnosti, že navrhovateľ informačnú povinnosť podľa vyššie citovaného ustanovenia zákona splnil. Vzhľadom na uvedené, je záver súdu prvého stupňa, že úver je bezúročný a bez poplatkov správny.

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil, keď správne súd prvého stupňa rozhodol aj o trovách konania.

Náhrada trov odvolacieho konania nebola odporkyňi priznaná, hoci podľa zásady úspechu by jej patrila (§ 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p.), lebo zo spisu jej žiadne nevyplývajú.

Uvedené rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom 3 : 0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.